

ZON, ZEE
&
ZOMERKRIEBELS

MIRJAM AARTS
SANDY STOKKEL
LIANNE REIJNTJES
WENDY DE LIEFDE
ANNEMIEKE HELLER

Zon, zee & zomerkriebels

Zon, zee
&
Zomerkriebels

Mirjam Aarts
Sandy Stokkel
Lianne Reijntjes
Wendy de Liefde
Annemieke Heller

Zon, zee & zomerkriebels

Mirjam Aarts, Annemieke Heller, Wendy de Liefde, Lianne Reijntjes, Sandy Stokkel

Copyright © 2021 Het Boek Project, Liannes Letters

Coverontwerp: Het Boek Project

Redactie & vormgeving e-book: Liannes Letters

Alle rechten voorbehouden.

Inhoudsopgave:

Mirjam Aarts – Een huwelijksreis om nooit te vergeten

Sandy Stokkel – Vluchten naar de zon

Lianne Reijntjes – Kers op de cocktail

Wendy de Liefde – La Sirène

Annemieke Heller – Oh no Cherso

Een huwelijksreis om nooit te vergeten

Mirjam Aarts

Cocktail time

Hier lig ik dan. De zon, die aan de felblauwe lucht staat, brandt op mijn huid. De barman brengt een nieuwe Sex on the beach en zet het op de tafel naast mijn strandbedje. Ik steun op mijn linkeronderarm en breng langzaam het rietje naar mijn lippen. De drie cocktails die ik al op heb, maken dat ik me een beetje rozig voel. Alsof ik zweef boven het zand. En het is pas half vier. Is het erg dat ik hier stiekem van geniet?

‘Heb je er nou nóg een besteld?’ Rens ploft op het bedje naast dat van mij. Zijn gespierde lichaam is bedekt met druppeltjes en zijn donkere haar is kletsnat. Hij ziet er woest aantrekkelijk uit. Het is zo jammer dat het nooit iets zou kunnen worden tussen ons.

‘Ik deed mijn ogen open en toen stond het gewoon zomaar ineens op het tafeltje,’ zeg ik om mezelf te verdedigen.

Rens kijkt me met een opgetrokken wenkbrauw aan. Dan springt hij op. ‘O, dus dan zou hij ook voor mij kunnen zijn?’ Hij stort zich op mijn strandbedje en probeert het glas uit mijn hand te trekken.

Lachend houd ik het in de lucht. ‘Hé, kijk uit! Dit is kostbaar.’ Ik neem snel nog een grote slok en houd het glas voor zijn neus. ‘Maar ik wil het best met je delen?’

‘Nee joh, geniet ervan. Ik ga er wel een voor mezelf halen.’

Terwijl Rens naar de bar loopt, staar ik naar de zee. Het is nog maar twee maanden geleden dat ik Bram vertelde dat ik echt niet door kon gaan met onze relatie. Ik dacht eerst nog dat ik hem wel kon vergeven en dat we terug konden gaan naar hoe het was. Sinds hij is vreemdgegaan voelde het niet meer hetzelfde. Na een paar weken kwam ik erachter dat het me niet lukte om hem te vergeven. Ik nam steeds meer afstand van hem. Had ik minder snel op moeten geven? Misschien. Maar ik heb het echt geprobeerd. Ik kon moeilijk op de bruiloft een gelofte uitspreken waar ik zelf niet eens in geloof. Nee, ik sta echt helemaal achter mijn besluit. En eigenlijk voel ik me best goed. Kijk me hier nou liggen met dit waanzinnige uitzicht.

‘Zit je met je gedachten bij mij of bij die knappe barman?’ Rens is naast me komen staan met een kleurrijk drankje in zijn hand.

Ik schrik op van zijn stem. ‘Bij jou natuurlijk. Maar heb je toevallig het nummer van die knappe barman voor me geregeld?’

‘Je maakt geen kans, schat. Ik heb hem al helemaal ingepakt.’ Hij knipoogt naar me.

Ik kijk hem aan. Ja, het is echt zonde dat Rens op mannen valt. Maar het is nog meer zonde dat de barman dat dus blijkbaar ook doet. Heb ik al die tijd voor niks zo hard mijn best gedaan om met hem te flirten. ‘Nou, je mag hem hebben!’

Rens zal het wel weten. Hij heeft daar zo’n radar voor. Superhandig. Als ik een man aanwijs, kan hij me precies vertellen of ik een poging kan wagen of mezelf een vernedering beter kan besparen. En als ik hem moet geloven, zijn er niet veel heteromannen aanwezig op het strand. Ik kijk hoe Rens zich installeert op zijn strandbedje. ‘Ik ben blij dat je er bent,’ zeg ik dan.

Rens geeft een luchtzoen. ‘Een huwelijksreis met jou had ik voor geen goud willen missen.’

Ik grinnik. Aangezien Bram en ik het grootste deel van het geld van de huwelijksreis niet meer terug konden krijgen, vond ik annuleren zonde. Rens wilde wel mee, dus nu deel ik de bruidssuite van het hotel aan het strand van Bali met hem. En beide hebben we precies hetzelfde doel: een leuke man scoren.

‘Rens!’ roep ik zodra ik de hotelkamer binnenstorm. Als ik zie dat hij in de badkamer is, plof ik op bed. Het is zo zacht, dat ik er helemaal in wegzak. De geur van de lakens doet me denken aan een massagesalon.

‘Wat?’ roept Rens vanuit de douche. Direct daarna stopt het geluid van stromend water.

‘Het is me gelukt!’

Rens stapt de badkamer uit met alleen een handdoek om zijn middel. ‘Wat is je gelukt?’

Mijn ogen glijden over zijn lichaam naar beneden en mijn blik blijft iets te lang hangen ter hoogte van de kleine witte handdoek.

Rens zwaait om mijn gestaar te onderbreken. ‘Nou?’

‘Eh ... wat?’ Ik voel me betrappt.

‘Wat is je gelukt?’

‘O, dat.’ Ik herpak mezelf. ‘Het nummer van de barman!’ Zo opgewekt mogelijk wapper ik met het briefje dat de barman, Jules, zojuist aan me heeft gegeven.

Rens trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Voor mij?’

‘Nee natuurlijk niet. Voor mezelf.’

Ik kan de teleurstelling in zijn ogen lezen en direct heb ik spijt van mijn woorden. Maar het feit dat Jules mij zijn nummer had gegeven, maakt duidelijk dat hij niet op mannen valt. Dus eigenlijk maakte Rens sowieso geen kans.

Rens draait zich om en loopt terug de badkamer in. 'Ik denk nog steeds dat je geen kans maakt.'

'Dat zullen we nog wel eens zien. Ik ga morgenavond wat met hem drinken.'

Rens sluit de badkamerdeur achter zich en dan is het stil. Is hij nou jaloers? Als Rens zo zeker is van zijn zaak, waarom heeft hij Jules dan niet zelf om zijn nummer gevraagd?

Dreamdate

Sinds gisteravond doet Rens afstandelijk. Tijdens het eten was het zelfs ongemakkelijk. En toen er vanmiddag een leuke man voorbijliep en ik vroeg of die niet iets voor hem was, riep hij uit dat hij echt niet ineens elke man op de aardbol leuk vindt.

Ik voel me bijna schuldig dat ik vanavond wat met Jules ga drinken. Maar ik moet ook aan mijn eigen plezier denken, toch? Als het andersom was geweest, had Rens deze date ook niet afgeslagen. Hij kan wel een leuke nieuwe man gebruiken. Sinds het drie jaar geleden uitging met zijn vriend, heeft hij bijna niet gedatet. Tenminste, niet dat ik weet.

Vroeger was ik verliefd geweest op Rens. Toen wist ik nog niet dat hij homo was. En hijzelf wist dat toen ook nog niet echt. Tot het moment dat hij met een vriend naar een gayclub ging. Daar ontmoette hij Mario en niet snel daarna kregen ze een relatie.

‘Ben je klaar voor je date?’

Ik kijk nog een keer in de spiegel. ‘Ik denk het wel. Hoe zie ik eruit?’

Rens kijkt me vluchtig aan. ‘Mooi.’

‘Nou, dan ga ik maar. Tot straks.’ Ik werp hem een handkus toe.

Jules zit te wachten aan de bar op het terras. Hij heeft zijn werkblouse omgeruild voor een wit T-shirt, waardoor zijn huid nog bruiner lijkt. Op de achtergrond hoor ik de golven.

‘Zullen we een stukje wandelen langs het strand?’ vraagt hij. In zijn handen heeft hij twee bierflesjes.

Ondanks dat ik zin heb ik een cocktail, zeg ik: ‘Prima.’

Zwijgend lopen we naast elkaar. Ik voel de warme wind door mijn haren en snuif de frisse zeelucht op. Na een stukje lopen stopt Jules en gaat hij zitten in het zand. Ik laat me achterover zakken en ga naast hem zitten. Verderop zit een groepje mensen bij een haardvuur en ik hoor de klanken van een gitaar.

Jules opent de bierflesjes en start een gesprek over het weer. Daarna vertelt hij wat over zijn werk. Al snel merk ik dat we weinig gespreksstof hebben. Van een afstand ziet de date er waarschijnlijk heel romantisch uit. Een *dreamdate*. Maar toch voelt het nog niet helemaal zo. Het voelt vooral heel ongemakkelijk. Jules doet weinig moeite om mij beter te leren kennen. En ik merk dat ik eigenlijk niet heel erg geïnteresseerd ben in hem. Ik neem snel een paar grote slokken van mijn biertje. Het haalt het absoluut niet bij een lekkere cocktail.

Jules schuifelt steeds dichterbij me toe en ik voel hoe zijn arm de mijne raakt. Op het moment dat ik hem aankijk, komt zijn gezicht steeds dichterbij. Gaat hij me nu zoenen? Ik

heb te weinig tijd om na te denken over wat ik daarvan vind. Voor ik het weet drukt hij zijn lippen hard op die van mij. Hij legt zijn hand op mijn schouder en duwt me langzaam achterover. Ik lig op mijn rug in het zand en Jules werpt zich bovenop me. Hij slaat zijn ene been over die van mij, waardoor ik geen kant op kan. Dan beseft ik dat dit helemaal niet is wat ik wil. Ik probeer mijn gezicht weg te draaien, maar Jules begrijpt de hint niet en blijft maar zoenen. Het lukt me om mijn handen op zijn schouders te leggen en ik duw hem van me af.

‘Stop!’

Jules kijkt me vragend aan. ‘Wat is er?’

Ik wurm me onder hem vandaan en ga staan. ‘Ik moet gaan.’

‘Waarom?’

Zonder iets te zeggen draai ik me om en loop ik in de richting van het hotel.

‘Eline!’

Niet omkijken. Gewoon doorlopen.

Als ik even later de hotelkamer binnenstap, is het donker. Rens ligt al in bed. Zo zacht als ik kan, poets ik mijn tanden en stap ik voorzichtig naast hem in bed. Het liefst had ik hem nog even verteld over mijn rampzalige *dreamdate*, maar dat komt morgen wel. Ik geef hem een kusje op zijn rug en fluister: ‘Slaap lekker.’

Het grote geheim

Nadat ik Jules op het strand heb achtergelaten, heb ik hem niet meer gezien. Misschien is hij een paar dagen vrij. Of hij ontloopt me.

Rens is nog steeds zichzelf niet. Er kon maar een kleine glimlach vanaf toen ik hem vertelde hoe Jules zich bovenop me had geworpen. Na het ontbijt zei hij dat hij even wilde wandelen, alleen. Komt dit nog steeds door Jules? Of zou er iets anders aan de hand zijn?

Nadat hij is vertrokken, heb ik mezelf geïnstalleerd aan het zwembad en daar lig ik nu nog steeds. Af en toe stap ik in het koude water voor een beetje verkoeling. Rondom het zwembad staan exotische planten met felgekleurde bloemen. De rieten parasols en de vrolijke muziek die uit de boxen klinkt, maken het zomerse plaatje helemaal compleet.

Wat zou Bram nu aan het doen zijn? Soms betrap ik mezelf erop dat ik aan hem denk. Natuurlijk wist ik al een tijd dat het niet meer goed zou komen, maar toch voel ik me af en toe alleen. Mijn toekomstbeeld is troebel, terwijl ik eerst heel goed wist wat ik wilde. Huisje, boompje, beestje. Met Bram. Nu moet ik eerst op zoek naar iemand anders waarmee ik dit allemaal weer kan opbouwen. Eigenlijk heb ik er helemaal geen behoefte aan om energie te steken in dates die uiteindelijk nergens toe leiden.

Ik pak een boek en begin op de eerste bladzijde. De woorden dringen niet tot me door en ik lees de eerste alinea nog eens. Hoe Rens zich gedraagt zit me niet helemaal lekker. Misschien moet ik iets leuks voor hem organiseren. Ik leg het boek aan de kant en pak mijn telefoon van het tafeltje. Zit er een lekker restaurant in de buurt?

Op nog geen tien minuten wandelen zit een restaurant dat een goede beoordeling krijgt met vijf sterren. De gerechten op de website zien er mooi opgemaakt uit en bij het lezen van de beschrijvingen loopt het water me in de mond. Dit is perfect. Ik spring op van het strandbedje, pak m'n spullen en loop terug naar de hotelkamer. Even een snelle douche en dan ga ik vanavond dat humeur van Rens eens even omgooien.

In mijn gele *maxi dress* loop ik samen met Rens het terras op. We nemen plaats aan een tafel dicht bij het strand en bestellen een cocktail. Met zijn gebruide huid en het lichtblauwe shirt dat hij draagt, ziet Rens er knap uit.

‘Wauw. Het is hier zo mooi. En ze hebben superlekkere dingen op de kaart. Ik heb vanmiddag het hele menu al bestudeerd.’

Rens bekijkt de kaart. ‘Hmm.’

‘Heb je lekker gewandeld vandaag?’

Rens haalt zijn schouders op. ‘Het ging prima.’

‘Nog mooie dingen gezien? En mooie mannen?’ Ik beweeg mijn wenkbrauwen een paar keer op en neer.

‘Hou daar eens mee op.’ Rens legt de kaart op tafel en kijkt me strak aan.

‘Wat?’ Ik kijk hem verontwaardigd aan. Wat heb ik nu weer verkeerd gedaan?

‘Laat maar.’

‘Gaat dit om Jules? Ben je jaloers dat ik met hem op date ben gegaan?’ Ik merk dat ik boos word. Als Rens een probleem heeft, dan moet hij het gewoon zeggen. Ik haat het als mensen zo passief-agressief doen.

Rens blijft even stil. De harde blik in zijn ogen lijkt een beetje te verzachten. ‘Ik ben niet jaloers op je date met Jules.’

Ik leg mijn kaart met een klap op tafel. ‘Wat is er dan met je aan de hand? Heb ik iets verkeerd gedaan? Ik zou het fijn vinden als je gewoon vertelt wat er is.’

‘Dat ... Ik ... Dat kan ik niet.’

Lekker dan. Eerst doet hij ontzettend ongezellig en nu kan hij niet vertellen wat er aan de hand is. ‘Ik dacht dat een gezellig avondje het wel zou oplossen, maar blijkbaar lukt dat niet. Als je de hele tijd zo ongezellig gaat zitten doen, dan ga ik liever terug naar de kamer.’ Ik schuif mijn stoel met een ruk naar achteren.

‘Wacht ... Je begrijpt het niet.’

‘Nee, ik begrijp het inderdaad niet. Leg het me dan uit!’

Rens blijft stil. Hij kijkt naar zijn broek en zit er verslagen bij.

‘Nou?’

Weer geen reactie. Hier heb ik geen zin in. Ik schuif de stoel nog verder naar achteren en loop het terras af, het strand op. Een gevoel van verdriet borrelt op en ik voel tranen branden achter mijn ogen.

‘Eline!’

Als ik omkijk zie ik Rens over het strand rennen. Hij komt steeds dichterbij. Even wil ik het ook op een rennen zetten. Maar de nieuwsgierigheid naar wat er met hem aan de hand is, wint het van de wil om weg te rennen. Hijgend staat Rens voor mijn neus.

Ik kijk hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Ja?’

‘Ik ... Ik moet je een geheim vertellen.’

‘Ik luister.’

Rens pakt mijn hand. Het zorgt voor een tinteling die via mijn arm naar mijn buik loopt. Ik kijk van Rens, naar zijn hand, en weer terug naar Rens.

‘Wat is...’

Voordat ik mijn zin kan afmaken, stapt Rens naar voren en drukt hij zijn lippen op die van mij. Ik schrik en voel hoe hij zijn andere hand in mijn hals legt. Dan sluit ik mijn ogen. Tintelingen lopen van mijn lippen door mijn hele lijf en de kus lijkt een eeuwigheid te duren. Gevoelens van verbazing en verrukking schieten door mijn hoofd. Rens beëindigt de kus en ik land weer met beide voeten op de grond. Als ik mijn ogen open, is Rens nog steeds heel dichtbij. Hij glimlacht.

‘Dit is mijn grote geheim, Eline. Mijn grote geheim ben jij.’

In mijn hoofd poppen tientallen vragen op, maar het lukt me niet ze te stellen. Ik ben totaal in de war.

‘Zeg alsjeblieft iets,’ fluistert Rens.

‘Ik ... Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik begrijp het niet.’

‘Ik wil je al zo lang vertellen dat ik stapelgek op je ben. Maar ik kon het niet. En nu Bram niet meer in je leven is, dacht ik dat deze huwelijksreis het perfecte moment zou zijn. Jouw date met Jules kon ik echt niet aan.’

‘Maar Mario dan? Ik dacht...’

Rens lacht. ‘Dat ik een korte relatie heb gehad met een man, betekent nog niet dat ik niks voor een vrouw kan voelen. Net voordat jij Bram ontmoette wilde ik je vertellen dat ik waanzinnig verliefd op je ben. Maar ik durfde het niet. Ik was bang dat het onze vriendschap zou verpesten. Jij kreeg een relatie met Bram en ik was te laat. Toen Dylan aan me vroeg of ik mee ging naar een gaybar, dacht ik: waarom niet? Ik experimenteerde, had het leuk met Mario. Maar jij bent geen moment uit mijn gedachten geweest.’

Ik weet echt niet wat ik moet zeggen. Ja, ik heb ook ooit gevoelens gehad voor Rens. En ja, ik vind hem woest aantrekkelijk. Dat is deze dagen hier op Bali alleen maar meer geworden. Maar ik dacht dat een relatie tussen ons nooit meer zou gebeuren. Dat hij totaal geen oog had voor mij.

‘Daarom heb ik de relatie met Mario verbroken. Het was niet eerlijk tegenover hem en ook niet tegenover mezelf. Want ik voel aan alles dat jij de enige persoon bent die ik wil. Ik wil jou, Eline. Ik wil elke dag naast je wakker worden en je elke dag kunnen zoenen.’

Ik laat een korte stilte vallen. ‘O, Rens. Ik had echt geen idee. Vlak voor mijn relatie met Bram had ik ook gevoelens voor jou. Maar ik had geen idee dat het wederzijds was.’

‘Ik wil je niet nog een keer verliezen. Laten we dit avontuur samen aangaan. Wil je dat?’

Natuurlijk wil ik dat. Rens betekent alles voor me. ‘Ja, natuurlijk wil ik...’

Rens drukt zijn lippen op die van mij en trekt me tegen zich aan. Het vlammetje in mijn hart, dat lang geleden brandde voor Rens, wakkert weer aan. Als hij zich van me losmaakt fluistert hij: ‘Dit is de mooiste huwelijksreis ooit.’

Ik glimlach naar hem.

‘O, en Eline ...’

‘Ja?’

‘Die radar van mij, klopt voor geen meter.’

Mirjam Aarts (1993) droomt al sinds ze klein is van haar eigen boek. In 2020 start ze met haar blog *Lekker niet perfect*, om meer bezig te zijn met schrijven. Met de verhalen op haar blog wil ze anderen inspireren gelukkig te zijn met een niet (te) perfect leven. Dit jaar, 2021, is het jaar waarin ze haar gedachten over een niet perfect leven combineert met haar boekendroom. Momenteel werkt ze aan een feelgoodroman, die aansluit bij het thema van haar blog.

www.lekkernietperfect.nl

@lekkernietperfect

Vluchten naar de zon

Sandy Stokkel

Ik staar uit het kleine raampje naast mij. In de diepte zie ik talloze lichtjes van de steden. Het kan niet lang meer duren. En hoewel ik niet kan wachten tot het vliegtuig is geland, heb ik inmiddels ook spijt van mijn impulsieve actie. Waarom vond ik het ook alweer zo'n goed idee om in mijn eentje op vakantie te gaan?

De hele vlucht heb ik alleen maar kunnen denken aan die vreselijke avond, nu precies een week geleden. Tim was vroeg thuisgekomen en ik was blij verrast, tot hij zijn mond opendeed.

‘Lieve Esmee, we moeten praten,’ had hij gezegd. ‘Iedereen weet dat dit een no-go is.’

Ik weerstond de neiging om te vluchten. Hij vertelde hoe hij verliefd was geworden op zijn nieuwe collega en dat hij niet meer wist wat hij moest doen. Nou, ik wel. Ik heb hem vriendelijk maar duidelijk verteld dat hij mocht vertrekken.

De volgende dag had ik deze vakantie geboekt. Een weekje zon, zee en strand zou mij goed doen.

Een pingel haalt mij uit mijn gedachtes en ik zie dat het lampje van de stoelriemen brandt. Mijn oren vertellen mij al dat de daling is ingezet, nog voordat de piloot dat zegt. *Lanzarote, here I come!*

Ik doe mijn ogen open en zie een felle zonnestraal door een kier door de gordijnen komen. Even weet ik niet waar ik ben, tot ik om mij heen kijk en een foto van een palmboom aan de muur zie hangen. Gisteravond ben ik in het donker aangekomen bij mijn hotel en zodra mijn hoofd het kussen raakte, was ik al vertrokken na de lange reisdag.

Snel sta ik op. Ik loop naar de balkondeur, doe hem open en stap naar buiten. De warmte valt als een deken over mij heen en de geluiden van de boulevard overvallen mij.

‘Goodmorning!’ hoor ik en ik zie het vrolijke gezicht van een man met blonde haren op het balkon naast mij. Geen slecht begin van de dag.

‘Goodmorning,’ hoor ik nog een stem zeggen en ik realiseer me dat er nog iemand zit. Een jonge vrouw met rossige haren kijkt mij met toegeknepen ogen aan terwijl ze bezitterig haar arm om de schouders van de man slaat. De ijzige blik die ze me hierbij geeft, zou de airco nog jaloers maken.

Ik tover een glimlach op mijn gezicht en zeg vriendelijk gedag terug. Vervolgens duik ik mijn veilige hotelkamer weer in om een kop koffie te maken. Terwijl ik een zakje suiker in

mijn kopje leeggooi, hoor ik luide stemmen op het balkon naast mij. Ik ga wat dichterbij staan. Mijn moeder zou woest worden als ze mij zou zien, maar ik heb al wat flarden opgevangen en mijn burens blijken Nederlanders te zijn.

‘... hoe durf je?’

‘Maar ik...’

‘Ontken het maar niet...’

‘Wat?’

‘...zo’n jong grietje...’

Ik deins achteruit. Ze hebben het toch niet over mij? Wat nou ‘jong grietje’? Ik ben al 21 hoor.

Met mijn kop koffie in de hand loop ik nonchalant het balkon op en gluur door mijn wimpers opzij. De man staat tegen de balkonleuning voor zich uit te staren. Dan draait hij zich naar mij om.

‘I’m sorry for the noise.’

‘Dat geeft niet,’ reageer ik en ik zie dat hij schrikt.

‘Jij spreekt ook Nederlands?’

Ik steek mijn hand op. ‘Schuldig.’

Eén voor één zie ik zijn mondhoeken omhoog gaan. ‘En hoeveel heb jij gehoord?’

Ik lach terug. ‘Genoeg.’

‘Let maar niet op mijn vriendin. Er gaat geen dag voorbij zonder dat ze ergens jaloers om is.’

‘Geen probleem hoor.’ Ik neem een slok en doe mijn best om de rest van mijn gedachten vooral niet hardop te zeggen. Mijn burens zijn in ieder geval weer eens iets anders dan al die verliefde stelletjes waar ik gisteren in het vliegtuig mee omringd was. Het is mij een raadsel waarom zo’n aardige man bij zo’n vrouw blijft, maar goed, dat is niet mijn probleem. Ik heb maar één missie en dat is lekker genieten van de zon en de rust.

Ik plof neer op één van de loungebanken van de hotelbar met een tequila sunrise. Hier kan ik wel aan wennen – de ondergaande zon, het ruisen van de zee en het ritselen van de palmblederen. De wind die als een warme föhn over mij heen blaast. In één woord: vakantie!

Vandaag was geweldig. Na het ontbijt had ik een fijn plekje gevonden bij het zwembad en daar ben ik de hele dag niet vandaan geweest. Het eerste boek van mijn vakantie-leeslijst heb ik al uit en deze zwoele avond is het perfecte moment om aan het volgende verhaal te beginnen. Ik haal mijn e-reader uit mijn tas en neem een slok.

Na een halfuur komt de ober mijn lege glas halen. Ik knik hem vriendelijk toe. Op dat moment hoor ik een telefoon overgaan. Het deuntje klinkt bekend in de oren, maar ik kan het niet plaatsen. Daar kan ik echt niet tegen.

Ik staar diep in gedachten naar de man die inmiddels heeft opgenomen en vrolijk met de persoon aan de andere kant van de lijn zit te kletsen. Langzaam dringt het tot me door dat hij Nederlands is.

‘Nog meer Nederlanders,’ zucht ik en sla meteen een hand voor mijn mond. Zei ik dat echt hardop? Ik pers mijn lippen op elkaar en kijk vlug de andere kant op.

‘Pardon?’ klinkt het naast mij en wanneer ik de moed heb verzameld om op te kijken, zie ik een paar twinkelende ogen mij aankijken.

De man zegt snel gedag tegen de persoon aan de andere kant van de lijn en richt dan zijn volle aandacht op mij. Ik voel hoe mijn licht verbrande wangen nog roder kleuren, maar ik weersta de neiging om de andere kant op te kijken.

‘Sorry,’ stamel ik. ‘Zo bedoelde ik het niet.’

‘Geeft niks, hoor. Het is weer eens wat anders dan de gebruikelijke reactie.’ Hij haalt een hand door zijn donkere haren en kijkt mij met een schuin hoofd aan.

‘Pff, gelukkig maar.’ Ik steek mijn hand naar het uit. ‘Hoi, ik ben Esmee. Wat bedoel je eigenlijk met dat het anders was dan de gebruikelijke reactie?’

‘Nou,’ begint hij. ‘Ik... Ach, niks bijzonders.’ Dan steekt hij ook zijn hand uit. ‘Ik ben Ryan.’

Ik pak zijn hand vast en voel een elektrische schok. Een warm gevoel verspreidt zich door mijn hele lichaam. Echt iets voor mij om op vakantie te vluchten en zo’n lekker ding tegen het goddelijke lijf te lopen.

‘Waarom zit jij hier zo in je eentje?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ach, dat is een saai verhaal. En jij? Jij lijkt ook alleen te zijn.’

Ryan geeft me een knipoog. ‘Net zo’n saai verhaal. Ik wilde even een week bij mijn ouders weg.’ Hij wijst naar de bar. ‘Wil je misschien nog wat drinken?’

Wanneer Ryan terugkomt, betrap ik mezelf erop dat ik mijn ogen niet van hem af kan houden. Zongebruind, gespierde armen, een strak wit T-shirt en een intense blik in zijn ogen – een hemelse combinatie. Hij komt naast mij zitten en geeft mijn cocktail aan. Zijn vingers raken de mijne en een nieuwe tinteling schiet door mijn arm.

‘Ben je hier al lang?’ Hij kijkt me vragend aan. ‘Volgens mij heb ik jou hier nog niet eerder gezien.’

‘Dat klopt. Ik ben gisteravond laat aangekomen.’

Ryan klinkt zachtjes met zijn biertje tegen mijn glas. ‘Op een geslaagde vakantie dan maar!’

Terug bij mijn hotelkamer kan ik alleen nog maar glimlachen. Ik heb de hele avond met Ryan zitten kletsen over van alles en nog wat. Nooit gedacht dat ik mij al zo gauw weer bij een man op mijn gemak zou voelen. Als een echte gentleman is hij met mij meegelopen.

Ik sta met de sleutelkaart in mijn hand en kijk wat onwennig opzij. ‘Dit is hem, mijn kamer.’

‘Wees maar niet bang hoor, ik zal netjes blijven.’ En daar is weer die twinkeling in die donkere ogen.

De glimlach op mijn gezicht wordt nog groter dan hij al was en ik ben blij dat Ryan mijn gedachten niet kan lezen. Zo langzamerhand weet ik niet of ik het wel zo leuk vind dat hij zo netjes is.

‘Maar ik wil niet weggaan zonder dit te doen.’ Ryan pakt mijn handen vast en trekt me zachtjes naar zich toe. Voordat ik het weet, duwt hij zijn lippen tegen de mijne. Ik voel alweer een schok door mijn lichaam heen schieten. Voorzichtig trek ik mijn handen los en sla ze om Ryans nek. Dan voel ik zijn handen om me heen en even heb ik het gevoel dat de wereld om ons heen verdwijnt. Hij duwt mij zachtjes naar achteren, tot ik met mijn rug tegen de deur sta. Ik voel hoe zijn hart tekeergaat en hoe zijn hand onder mijn shirtje kruipt. Speels strijkt hij met zijn vingers langs het randje van mijn beha.

Sneller dan ik wil, laat hij mij weer los. ‘Esmee,’ zucht Ryan. ‘We kunnen beter stoppen. Ik wil niet dat jij het gevoel hebt dat ik misbruik van je maak. Daar ben je te leuk voor.’

Voordat ik goed en wel beseft wat er gebeurt, geeft hij mij nog één zachte kus op mijn mond en draait zich dan om.

‘Zie ik je morgen weer?’

Een kreun ontsnapt aan mijn lippen. ‘Heel graag.’

Wanneer ik de volgende dag wakker word, heb ik het gevoel alsof ik zweef. Ik kan nog steeds niet geloven dat ik zo’n leuke man heb ontmoet. Wie had dat gedacht toen ik naar Lanzarote vertrok?

In mijn dromen van afgelopen nacht ging Ryan helemaal niet weg nadat hij meegelopen was, maar volgde hij mij, mijn hotelkamer in, om verder te gaan waar we gebleven waren. Ik zou het helemaal niet vervelend vinden als deze droom vanavond werkelijkheid wordt.

Met mijn gebruikelijke ochtendkoffie ga ik op het balkon zitten. Als een verliefde puber zit ik net een berichtje te typen aan mijn beste vriendin als ik iemand hoor fluiten. Geïrriteerd kijk ik op van mijn telefoon, in de verwachting een of andere Spaanse macho te zien, maar tot mijn verbazing zie ik beneden een grijnzende Ryan.

‘Esmee, je bent wakker. Heb je zin om straks samen naar het strand te gaan?’

Daar hoeft ik niet lang over na te denken. ‘Gezellig! Ik ga graag met je mee.’

‘Yes!’ roept hij enthousiast. ‘Dan kom ik je over een half uurtje halen. Goed?’

Natuurlijk is dat goed. Vlug zeg ik hem gedag en wil me net omdraaien om binnen mijn spullen te pakken, als ik in mijn ooghoek zie dat mijn buurvrouw me met open mond staat aan te staren.

‘Is er iets?’ vraag ik.

‘Stond jij nou net te praten met... Ryan de Ridder?’

‘Nou, hij heet Ryan, ja, maar zijn achternaam weet ik niet hoor. Ik heb hem gisteren pas ontmoet. Hoezo?’

Haar ogen worden groot en ze kijkt mij aan met een blik die ik niet echt kan thuisbrengen. ‘Sorry hoor, maar wil je nou echt beweren dat je niet weet wie Ryan de Ridder is?’

‘Zou ik hem moeten kennen dan?’ Ik snap er echt niks van. Waarom doet ze alsof ik gek ben?

‘Daan!’ roept ze. ‘Moet je horen!’

‘Wat is er nou weer?’ klinkt het met een zucht.

Mijn buurvrouw begint te lachen. ‘Zij weet niet wie Ryan de Ridder is!’

‘Tja, niet iedereen zit de hele dag met zijn neus in de roddelblaadjes. Sommige mensen hebben échte interesses.’

‘Maar...’ stamelt ze. ‘Wat? Hoe durf je?’

Dan stormt ze naar binnen.

Ik kan een lach niet onderdrukken. Arme man...

Ik pak mijn strandtas en stop daar mijn handdoek en zonnebrandcrème in. Mijn blik valt even op mijn e-reader, maar ik besluit hem niet mee te nemen. Gedachten blijven door mijn hoofd malen terwijl ik verder ga. Waarom had de buurvrouw het over Ryan alsof ze hem kent? En waarom had Daan het over roddelblaadjes? Ik snap er nog steeds niks van. Veel tijd om daarover na te denken heb ik niet, want Ryan kan elk moment voor mijn deur staan.

Een halfuur later loop ik door het warme zand met mijn slippers in mijn handen. Ryan heeft mij meegenomen naar een strandje wat verderop. Hier en daar liggen wat mensen op

hun handdoek te zonnen, maar verder is het heerlijk rustig. We zoeken een mooi plekje uit, onder een hoge palmboom, en leggen onze handdoeken neer.

‘Ryan, mag ik jou wat vragen? Het klinkt misschien een beetje gek, maar heet jij toevallig Ryan de Ridder?’

De glimlach verdwijnt van zijn gezicht. ‘Je weet het.’

Snel schud ik mijn hoofd. ‘Nee, hoor, ik weet niks. Geloof mij. Blijkbaar ben jij bekend en heb ik de afgelopen jaren onder één of andere steen geleefd. Lach je mij uit als ik geen idee heb wie je bent?’

Ik zie zijn mondhoeken omhoog schieten en binnen no time hoor ik een bulderende lach. Quasi-beledigd geef ik hem een stomp tegen zijn schouder. ‘Je lacht me uit.’

‘Nee, echt niet,’ grinnikt hij. ‘Ik vind het gewoon zo leuk. Je hebt echt geen idee wie ik ben.’

Ik schud mijn hoofd. Dan buigt hij zich naar voren en geeft hij mij een gretige kus die veel te snel stopt.

‘Dat is één van de redenen dat ik jou zo leuk vind,’ zegt hij en hij geeft me een knipoog.

Flits!

Een kort, maar fel licht schijnt in mijn ogen en ik zie Ryans gezicht betrekken. ‘Paparazzi! Ze hebben mij gevonden. Hoe dan? Ik ben zo voorzichtig geweest.’

Ik kijk verbaasd om mij heen en zie een man met een grote fotocamera naar ons kijken.

‘Ryan, wie is je nieuwe vriendin? Geef haar nog eens een zoen.’

Ryan draait zich naar me om. ‘Sorry, Esmee, dit was niet de bedoeling. Kom, we gaan terug naar het hotel.’

We hebben ons teruggetrokken in Ryans hotelsuite. Hij geeft mij een blikje drinken aan vanuit de minibar.

‘Is alles in orde? Je hebt onderweg niks gezegd.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik weet gewoon niet wat ik moet denken. Paparazzi? Ryan, ik zit er echt niet op te wachten om in de bladen te komen. Ik ben dol op mijn simpele leventje.’

‘Dat snap ik.’ Ryan pakt mijn hand vast en meteen voel ik de vlinders in mijn buik tekeergaan.

‘Ik vind je leuk, maar moeten we dit wel doen? En waarom zitten die fotografen eigenlijk achter je aan?’

Langzaam verschijnt die heerlijke glimlach weer en de kriebel in mijn buik wordt alleen maar erger. ‘Je vindt mij leuk.’

Ik geef hem een speels duwtje. ‘Dat weet je best.’

‘Misschien denk je daar straks anders over. Ik zal je vertellen wie ik ben.’ Hij neemt een slok van zijn biertje. ‘Mijn vader is wat ze noemen een selfmade miljonair. Toen hij op zijn dertigste zijn bedrijf verkocht stond het eerste miljoen op zijn bankrekening en daar zijn er nog veel meer bijgekomen. Mijn jeugd is totaal anders geweest dan die van andere kinderen. Het is niet altijd even makkelijk om rijke ouders te hebben. Je weet tenslotte nooit of mensen jou aardig vinden of alleen maar dol zijn op je geld.’ Er lijkt een soort schaduw over Ryans gezicht te schuiven. ‘Twee jaar geleden werd mijn vader benaderd om mee te doen aan een realityshow en mijn moeder heeft hem zover gekregen om mee te doen. Aan mij en mijn broer werd niks gevraagd. Misschien heb je er wel eens van gehoord: De Riddertjes?’

Ik heb het gevoel alsof iemand mij een stomp in mijn maag heeft gegeven. De Riddertjes, ja, daar heb ik wel eens van gehoord. Zelf heb ik het nog nooit gezien, want als ik ergens een hekel aan heb, dan is het wel aan neptelevisie waarbij zogenaamd bekende mensen gevolgd worden tijdens hun ‘spontane’ leventjes.

‘Esmee, geloof mij als ik zeg dat ik gewoon even een week weg wilde van al die mediagekte.’

Mijn ogen haken zich in die van hem. Ik geloof hem.

Zijn gezicht komt langzaam dichterbij. ‘En toen kwam ik jou tegen.’ Met zijn vingers schuift hij een lok haar achter mijn oor. ‘Sindsdien kan ik nergens anders meer aan denken dan aan jou.’

De vurige kus die daarop volgt, doet mij even alles vergeten.

Ik plof neer op mijn bed en laat Ryans verhaal bezinken. Wat moet ik daar nou mee? En hoe kon ik hem nou niet herkend hebben? Een korte zoektocht via Google heeft mij een stuk wijzer gemaakt. Mijn vriendin Lizzy gaat zich kapot lachen als ze het hoort. Ik weet gewoon even niet wat ik moet doen. Vlak voordat ik wegging, bekende Ryan dat hij denkt dat hij verliefd op mij is. En ik ken mezelf goed genoeg om te weten dat het wederzijds is.

Ik hoor geklop op de deur en schrik wakker. De vermoeidheid van deze hectische dag heeft me als een blok in slaap laten vallen.

‘Esmee, ben je hier? Ik ben het, Ryan.’

Mijn hart maakt een sprongetje bij het horen van zijn stem. Terwijl mijn hoofd nog steeds twijfelt, weet mijn hart allang wat ik moet doen. Snel loop ik naar de deur en trek hem open. Ryan heeft zijn handen in zijn zakken gestoken en kijkt me vragend aan. Van die

zelfverzekerde man die wekelijks met zijn gezicht op tv komt, is nog weinig over en de kwetsbaarheid straalt er vanaf.

En dan weet ik het – mijn hoofd snapt eindelijk wat mijn hart al een paar dagen schreeuwt. In twee stappen ben ik bij hem en ik sla mijn armen om zijn nek. Het visioen van mijn droom dringt zich aan mij op en ik trek hem snel mijn kamer in.

‘Ryan, wat ben ik blij dat je er bent.’

‘Esmee, betekent dit wat ik denk dat het betekent?’

Verlangend leid ik hem richting mijn bed. Antwoord geven is totaal overbodig. Zodra mijn lippen de zijne raken, fladderen de vlinders in mijn buik goedkeurend rond. Hier kan ik wel aan wennen.

Sandy Stokkel (1980) is in het dagelijks leven moeder van twee zoons en leerkracht in het basisonderwijs. In haar vrije uurtjes creëert ze graag allerlei dingen, maar vooral verhalen. Een eigen boek schrijven is een droom die haar al achtervolgt sinds haar kindertijd. Een droom die de laatste jaren steeds dichterbij lijkt te komen en waarvan het e-book *Zon, Zee en Zomerkriebels* alvast een heerlijk voorproefje is. Op haar website kun je nog meer korte verhalen en haar blog lezen, waarin ze van alles vertelt over haar ontdekkingsreis door schrijversland.

www.sandystokkel.nl

@sandystokkel

Kers op de cocktail

Lianne Reijntjes

‘Sheila, ik denk niet dat dit nog werkt.’

De woorden van Bobby galmen nog na in mijn hoofd terwijl ik een slok van mijn cocktail neem. De smaak is friszoet, met een bittere ondertoon van de tequila die erin zit. En dat laatste is precies zoals ik me vanbinnen voel.

Natuurlijk was het niet dat ik dit niet aan zag komen. Onze liefde was na zeven jaar ongeveer net zo droog als de Sahara. Als je merkt dat je rugklachten begint te verzinnen omdat je geen zin hebt in alwéér hetzelfde riedeltje in bed (eerst vingeren, daarna óf pijpen óf seks – altijd alles in hetzelfde, liggende standje), wordt het toch wel heel ernstig.

Maar hij is lief en grappig. Wás lief en grappig. Het klikte, behalve tussen de lakens, op emotioneel en sociaal niveau heel goed tussen ons. We keken vrijwel dagelijks – al dan niet oude – afleveringen van *First Dates*, zelfs de Vlaamse, Britse en Australische versie, en lachten dan altijd om de ongemakkelijkheid die sommige potentiële stelletjes met zich meebrachten.

Natuurlijk dacht ik er dan zelf ook wel eens over na hoe het zou zijn om weer helemaal happy single te zijn en aan zo’n programma mee te doen. Maar aan uitmaken dacht ik niet. Omdat hij – precies ja – zo lief en grappig was.

Tot vandaag.

Hij gaf me de bons net voordat we op vakantie naar Italië zouden gaan. En met net voordat, bedoel ik ook écht net voordat. Lang verhaal kort: koffer stond klaar, ‘Ik wil je niet meer’, koffer weer uitpakken. Alleen ik, natuurlijk. Want die flop van een Bob wilde wel naar Italië, maar niet met mij. Dus daar is hij nu heen met die plank van een Frank, die knokige, socially awkward beste vriend van hem. Goede keus als je weer van het vrijgezelle leven wil genieten. Ze gaan beiden vast veel meisjes scoren.

En nu zit ik hier, denkend aan alle pizza’s die ik nu had kunnen eten en de vele relaxte zonneuren die op me stonden te wachten voordat Bobby iets anders besloot. Op een bijna uitgestorven terras, waar de regen tegen de so called zonneschermen waar ik onder zit aan klettert. Het enige wat op dit moment bij zomer in de buurt komt, is de geel met oranje gekleurde cocktail met een sinaasappelschijfje en het gekleurde parasolletje dat langs de rand in de vloeistof is gestoken.

Ik beweeg het wat op en neer en weet dat zelfs een hele shitload aan zoete, zomerse cocktails het lege, bittere gevoel van binnen niet kan weghalen.

‘Ach, je hebt tenminste geen slechte seks meer,’ probeert Jasmine tegenover mij me op te vrolijken.

Ik haal mijn schouders op terwijl ik met het parasolletje – paraplu’tje is nu wat toepasselijker – in mijn cocktail blijf prikken. Eerlijk gezegd denk ik dat slechte seks nog altijd beter is dan helemaal géén seks. Ik zucht. ‘Ja, maar het was wel mijn leven. Mijn veilige haven. Mijn vertrouwde basis. Die is weg. Ik moet een nieuw huis gaan zoeken, mijn spullen verhuizen, mijn hele familie vertellen dat het uit is...’ Ik zucht en steun met mijn hoofd tegen mijn handen. Misschien is dat ook wel de reden dat ik het zelf nooit heb uitgemaakt. Veel te veel gedoe achteraf.

O wauw, als ik het serieus niet wilde uitmaken alleen maar omdat ik geen zin had om te gaan verhuizen en bang was voor reacties van familie, was het zelfs nog erger gesteld met onze relatie dan ik dacht.

Mijn beste vriendin kijkt me meelevend aan. ‘Dat snap ik. Maar het biedt ook weer nieuwe kansen. Je kunt weer een andere leuke vent aan de haak slaan. Misschien eentje die wel uitdaging zoekt in bed?’

Weer haal ik mijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Voorlopig ga ik me even focussen op verhuizen en dit een plekje geven.’ Ik neem een slok van mijn cocktail. Hoe meer slokken ik neem, hoe lekkerder ik hem eerlijk gezegd vind. Als ik het glas na vijf minuten leeg heb gedronken, houdt Jasmine haar hand in de lucht om de ober te wenken.

Een gozer met blonde krullen komt meteen bij onze tafel staan. ‘Had u nog iets willen bestellen?’ *Zien wij eruit als een u?*

Ik probeer vriendelijk te glimlachen. ‘Doe maar iets. Een cocktail, bedoel ik.’

‘En maak hem maar lekker sterk,’ vult Jasmine me lachend aan. ‘Haar vriend heeft het vanmiddag uitgemaakt en nu viert hij vakantie in Italië en laat hij haar hier zitten.’

Met een openhangende mond draai ik me naar haar om. Waar haalde ze het idiote idee vandaan om dat te zeggen? Ik schaam me dood en durf niet meer om te kijken.

‘O, het spijt me dat te horen.’

Nu durf ik me weer om te draaien, en de jongen begint voorzichtig te lachen. ‘Laat maar raden: je bent je verdriet aan het wegdrinken?’

Nu hij lacht, zie ik een kuiltje in zijn wang verschijnen, en dat in combinatie met die krullen maakt hem heel schattig.

‘Nee, een feestje aan het vieren omdat ik eindelijk van hem af ben,’ grinnik ik, en voor het eerst vandaag voel ik me al iets beter.

Krullenmans begint wat breder te lachen. ‘Nou, in dat geval: mijn naam is Frank. Roep me maar als jullie een refill nodig hebben.’

Frank. Natuurlijk. Alhoewel hij er beter uitziet dan Bobby’s sukkelige metgezel, weet ik zeker dat het universum eropuit is om me die twee, die drinkend en feestvierend in Italië zitten, vanavond nog niet te laten vergeten. Ik knik kort en laat hem mijn lege glas meenemen.

Een paar minuten later wordt er in plaats van een glas met geeloranje vloeistof met een parasolletje een vuurrood exemplaar met witte room voor mijn neus neergezet, met als topping een al net zo vuurrood kersje.

‘Alsjeblieft, de cherry swing. Een extra sterkte cocktail voor de dame die zojuist is gedumpt,’ zegt Knappe Frank, en hij had het niet harder kunnen zeggen. Ik zie een paar meiden die achter ons zitten verbaasd naar ons omdraaien.

‘Bedankt,’ mompel ik, en zodra hij weer in de menigte is verdwenen slurp ik van de sterke, maar mierzoete vloeistof. En meteen weet ik dat dit de lekkerste cocktail is die ik ooit heb gehad. *Thanks Frank*, je hebt me aangenaam verrast. Dit gaat me wel helpen Lelijke Frank en hij-aan-wie-ik-niet-wil-denken vanavond te vergeten.

De volgende dag lig ik tot drie uur in bed, omdat die zeven cherry swings er iets harder inhakten dan ik dacht. Ze dronken zich weg als limonade. Nee, als Red Bull. Het was de wolf in schaapskleren onder de cocktails.

Mijn buik rommelt en mijn hoofd klopt venijnig. Shit, en ik moet ook nog spullen inpakken. Ik wil uit dit huis weg zijn voordat Bobby terug is van vakantie.

Ik sta op en meteen voel ik mijn hoofd harder bonken. Ik adem oppervlakkig in en uit en leg mijn hand tegen mijn voorhoofd. Haastig opstaan was absoluut geen goed idee. Spullen inpakken is dat waarschijnlijk ook niet.

Even zit ik voorovergebogen en adem ik hard in en uit. Het is erg verleidelijk om weer te gaan liggen en de dekens over me heen te slaan. Maar eerlijk gezegd vind ik dat een beetje zonde van mijn vakantie. Die ik dan nu wel niet in Italië vier, maar toch. Laat ik de vervolgactie – lees: mijn zuipfestijn met Jasmine – van de break-up met Bobby winnen vandaag?

Met die gedachte sta ik op van mijn bed en loop ik naar de badkamer om een van de sterkste pijnstillers naar binnen te gooien die ik in huis heb. Ik ga douchen, trek wat gemakkelijke kleding aan en voel me dan gelukkig genoeg opgeknapt om spullen te gaan verzamelen.

Na een paar uur begint mijn maag te rammelen – dit keer niet van de hoeveelheid cocktails, en beseft ik dat ik vandaag nog helemaal niets gegeten heb.

Wat helpt tegen een kater, spullen in dozen stoppen en vooral een break-up?

Frietje oorlog met een lekker broodje frikandel.

Ik laat alle rommel om me heen even voor wat het is en rijd op de fiets naar de dichtstbijzijnde snackbar. Gelukkig is het vandaag al wat beter weer. Ik heb een jas aangetrokken, maar de zon schijnt fel aan de met stapelwolken versierde lucht en ik begin het warm te krijgen.

Als ik aankom is het eerste wat ik doe mijn jas uittrekken en even op adem komen voordat ik naar binnen stap. Ik ga bij de toonbank staan en laat mijn ogen over de nog ongefrituurde snacks gaan die achter de vitrine liggen.

Meteen lijkt ik een bekende, blonde bos krullen te zien, die met de ijsmachine bezig is. Zodra de persoon zich omdraait en het gemaakte ijsje voor de klant voor mij neerzet, kijk ik hem ongelovig fronsend aan. ‘Frank?’

De cocktailjongen van gisteravond kijkt me al net zo verbaasd aan. ‘Hé, het meisje van de cocktails,’ groet hij lachend. ‘Sorry, je had me jouw naam niet verteld.’

Ik produceer een glimlachje. ‘Sheila.’

‘Aangenaam, Sheila. Leuk om je te wederontmoeten.’ Hij grinnikt en het kuiltje in zijn wang wordt weer zichtbaar. ‘Had je al een keuze kunnen maken?’ vraagt hij op hetzelfde toontje als op het terras gisteravond.

Ik knik. ‘Frietje oorlog met een lekker broodje frikandel.’ Ik grijns, en vraag er dan achteraan: ‘Je hebt hier vast geen cocktails, of wel?’

Frank schudt spijtig zijn hoofd. ‘Nee, helaas. Wel milkshakes. Kan ik je daar misschien mee verblijden?’

Ik knik. ‘Dat is ook goed. Frietje oorlog met een lekker broodje frikandel, en een dikke vette milkshake.’

Frank glimlacht. ‘Komt eraan.’ Hij pakt een frikandel uit de vitrine en gooit hem in het frituurvet.

Ik kijk aandachtig naar wat hij aan het doen is. ‘Dus je werkt in een café en in een snackbar?’

‘Nou, eigenlijk alleen in het café. Deze snackbar is van mijn ouders. Maar zoals nu, in de vakantieperiode, vind ik het nog wel eens leuk om mee te helpen.’

‘O, leuk,’ zeg ik goedkeurend, en ik nestel mezelf op een barkruk.

Frank wil iets terugzeggen, maar dan komen er andere klanten de zaak binnen. Hij draait zich naar me om. ‘Als je het hier wilt opeten kom ik er zo wel even bij zitten, dan houd ik dan mijn pauze.’

Op een of andere manier voel ik mijn hart een rare klopping maken en mijn maag weer draaierig worden. Maar dit keer niet van die kater. Het voelt eigenlijk best fijn.

‘Ja is goed, leuk,’ zeg ik met mijn meest oprechte glimlach, en behalve om mijn honger te stillen, heb ik nóg een reden om echt niet te kunnen wachten tot mijn eten klaar is.

Na tien minuten komt Frank dan eindelijk met een dienblad naar mijn tafeltje gelopen, met twee bakjes oorlog en twee broodjes frikandel. ‘Niet dat je nu denkt: wat een copycatter, maar hier had ik nu ook echt zin in.’

Ik gniffel zachtjes. ‘Dank je,’ zeg ik als hij het dienblad neerzet, en dan kijk ik hem verbaasd aan. ‘Maar waar is de milkshake?’

‘Komt eraan.’ Het lijkt alsof Frank me een snelle knipoog geeft, maar hij draait zich gauw om en dan is het moment verdwenen. Met een hart dat iets sneller klopt dan gemiddeld kijk ik toe naar hoe Frank met nóg een dienblad met twee glazen met roze vloeistof, een toef slagroom en gekleurde rietjes deze kant op komt.

Ik haal vol goedkeuring mijn wenkbrauwen op. ‘Dat ziet er wel héél goed uit. Een tien voor cocktails en voor milkshakes.’

Frank zet het dienblad neer en lijkt zich iets te bedenken. ‘Wacht, het wordt nog beter.’

Hij loopt naar achteren en ik ben benieuwd waar hij mee gaat komen. Als hij terugkomt lijkt hij iets in zijn hand te hebben, en hij duwt het op mijn toef slagroom.

Als hij zijn hand weghaalt, begin ik breeduit te lachen bij het zien van het snoepkersje als finishing touch. Ik kijk hem uitdagend aan. ‘Oké, een tien plus.’

Ik waardeer het dat hij die moeite doet, en volgens mij voel ik mijn hart en maag drie extra sprongen de hoogte in maken.

Het is best logisch dat ik me al lang niet meer zo enthousiast heb gevoeld in de buurt van een andere man dan Bobby. Zeven jaar lang was het alleen hij, en zelfs de laatste paar jaar voelde ik niets spannends meer. Ik was allang vergeten hoe dit voelde.

‘Smakelijk eten,’ zegt Frank als hij zijn broodje frikandel van het dienblad pakt.

‘Smakelijk,’ herhaal ik met een kleine glimlach, en ik doe mijn best om zo charmant mogelijk te eten. Want dat zijn natuurlijk allemaal dingen waar ik op moet letten nu ik weer single ben. ‘Dus eh, hoe combineer je die twee banen nu eigenlijk?’ probeer ik een gesprek te beginnen.

Frank slikt een hap van zijn broodje door. ‘Nou, eigenlijk studeer ik nog. Of nee, niet nog. Alweer.’ Hij trekt een grimas. ‘Ik heb geleerd voor hotelmanagement, maar ja, nu werk ik dus in de bediening in plaats van in een hotel.’

‘O?’ Ik neem een slokje van mijn milkshake. Wow, net zo lekker als de cherry swing, zelfs zonder de alcohol. ‘En waarom doe je dat niet meer?’

‘Ik wilde doen wat mij echt gelukkig maakt.’ Frank kijkt me recht in mijn ogen aan en opnieuw voel ik mijn organen vanbinnen gloeien. ‘Dingen bouwen. Met mijn handen werken. Ik volg nu een opleiding tot meubelmaker.’

Ik kijk hem net zo recht in zijn ogen aan als hij mij, en vergeet haast iets terug te zeggen. ‘Dat klinkt mooi,’ krijg ik eruit. Wauw. Met zijn handen werken. Meubels maken.

In gedachten stel ik me voor hoe hij met een schuurmachine alle houten randjes van een of andere kledingkast verfijnd.

Eventueel shirtloos.

Met zijn met houtkrumels bezaaide lichaam en zijn bezwete hand die hij door zijn blonde krullen haalt...

Misschien is het wat ongepast om hieraan te denken, aangezien dit pas de tweede keer is dat ik Frank heb gezien, maar ik laat mijn gedachten de vrije loop. Ik ben weer single en ik denk aan dingen *wherever the fuck* ik ook maar aan wil denken.

We eten ons eten op, kletsen aan een stuk door en lachen. Hij vertelt over zijn studie en zijn twee bijbaantjes. Ik vertel hem over Bobby, en hoe hij me net voor onze vakantie aan de kant heeft gezet. Het is fijn om er even met iemand over te praten, en mijn hart te luchten. Frank reageert heel begripvol en laat me mijn verhaal vertellen.

Tot mijn verbazing klikt het heel goed. Sterker nog: als dit een aflevering was van *First Dates*, zou ik bij de beruchte vraag aan het einde of we elkaar nog een keer zouden willen zien, volmondig ja zeggen.

Maar dit is geen date, en ik voel een vlag van teleurstelling als we ons eten op hebben en Frank alles weer bij elkaar verzamelt.

Ik neem een klein slokje van mijn milkshake, en bedenk me dat hij zelfs nog meer bonuspunten had gekregen als hij gewoon één milkshake had neergezet voor ons beiden, met twee rietjes.

She, het is net uit met Bobby. Je loopt wel erg hard van stapel.

Maar... waarom zou ik niet van het vrijgezelle leven genieten, nu het weer kan?

‘Lekker gegeten?’ vraagt Frank dan.

Ik schrik op uit mijn gedachten. ‘Ja, heel lekker. Dank je.’

‘Graag gedaan.’ Frank trekt een mondhoek een beetje omhoog. ‘Krijg je van mij. Het is dan wel geen vakantie naar Italië, maar hopelijk compenseert dit het een klein beetje.’

Nu gaan mijn mondhoeken als vanzelf ook omhoog. ‘Dat is heel lief, dank je.’ Ik bedenk me iets en leun met mijn ellebogen over de tafel naar voren. ‘En compenseren doet het bijna helemaal, maar er is nog één dingetje.’

‘Vertel? Wat moet ik doen om dit etentje gelijk te maken aan die vakantie?’ lacht Frank.

Jezus, dat kuiltje. Ik probeer een soort van flirterige glimlach op te zetten als ik zeg: ‘Me je nummer geven.’

Geen idee of die glimlach daadwerkelijk flirterig is, ik ben pas één dag *back in the game*. Maar het begin is er.

Hoopvol wacht ik zijn antwoord af, maar hij trekt al net zo flirterig zijn wenkbrauwen op en pakt meteen zijn telefoon uit zijn broekzak. ‘Kunnen we regelen.’

Yes, ik kan het nog!

Als we nummers hebben uitgewisseld en Frank weer naar achteren is gelopen om de dienbladen met het restafval en de vuile vaat weg te brengen, stuur ik haastig een appje naar Jasmine.

Je raadt het nooit: Frank, die cocktailjongen van gisteren, werkt ook hier in de snackbar. We hebben net samen wat gegeten en ik heb zijn nummer gekregen :)

Vrijwel meteen krijg ik een berichtje terug:

Wauwie, goed bezig chick! Hopelijk houdt dit wat langer dan zeven jaar stand ;)

Ik lach inwendig om haar reactie. Nee, ik wil niet hard van stapel lopen. Het is niet zo dat ik nu meteen al een relatie wil met Frank. Eerst dit alles met Bobby een plekje geven en van het vrijgezelle leven genieten. Dan kunnen we altijd nog kijken of het iets tussen ons wordt.

Maar wat scharrelen kan vast geen kwaad, toch?

Als Frank terugkomt sta ik op van mijn plek. ‘Bedankt voor alles.’ Ik aarzel even, maar sla dan toch mijn armen om hem heen. Wauw, ik kan andere jongens met een hevig kloppend hart omhelzen zonder me er schuldig over te voelen. Vrijgezel zijn is fantastisch.

‘Graag gedaan,’ hoor ik hem zeggen, en hij beantwoordt mijn omhelzing. Zo staan we heel even, totdat ik loslaat, mijn tasje pak en weer een flirterige glimlach trek. Flirterige glimlachjes werpen naar Frank. Hier kan ik wel aan wennen.

‘Volgende week weer cocktails?’ vraagt hij met een grijns, en dat lekkere kuiltje in zijn wang komt weer tevoorschijn.

Ik knik hevig, voordat ik met net zo’n grote grijns naar de uitgang loop. ‘En vergeet de kersjes niet.’

Lianne Reijntjes (1992) is, zoals ze het zelf zegt, geboren om romantische verhalen te schrijven. In 2020 bracht ze maar liefst vier uitgaves uit: een novelle, een roman en twee verhalenbundels. Ze organiseerde en begeleidde het hele project van de verhalenbundel Zomerdromen samen met veertien andere auteurs, en haar debuutroman Kwetsbaar verliefd behaalde de shortlist van The Indie Awards voor ‘Beste boek 2020’. Dit jaar, 2021, brengt Lianne zelfs vijf uitgaves uit. Deze verhalenbundel, de feelgoodroman Opgescheept (het eerste deel van een trilogie) en drie novelles bij Loft Publishing, die allemaal in september 2021 verschijnen.

www.liannesletters.nl

@liannereijntjes

La Sirène

Wendy de Liefde

1

Daar was het dan. Het moment waar ik zo intens naar had verlangd. God, wat ben je mooi. Puur. Je bewegingen zo verfijnd. Een plaatje. Je ruikt ook lekker. Fris en zoet tegelijk. Als welkome krokussen na een kil winterseizoen. Je maakt me week tot op het bot. Kijk mij nou staan. Knikkende knieën. Kippenvel all over the place. Een zweetdruppel bij mijn slaap. Holy shit, wat ben ik, een puber? Verman jezelf, Tijmen, in vredesnaam. Zachtjes woel je door mijn donkere krullen. Een zucht. Mijn vingers glijden over je gezicht. Je wangen als dons. Lippen als kussens waar ik langzaam in verdwijn.

We staan zo dicht tegen elkaar aan dat je mijn hartslag wel móét voelen. Voel jij het ook? Ik hoop het zo.

Er valt een druppel op mijn hand, die voorzichtig op je heup rust. We stoppen. Ik strijk een subtiel gekrulde lok uit je gezicht en steek hem achter je oor. Hij is iets blonder dan de rest van je haar, waar een warme, zomerse gloed overheen valt. Je hebt wel iets van Ariël. Of was die rood? Konden we maar samen verdwijnen in zee. Waar dan ook. Als jij maar bij me bent. Gegil bij het zwembad. Een bui barst los. Het doet ons allemaal niets.

Ik zeg dat je mooi bent. Je bloost en slaat je ogen neer. Mijn vingers onder je kin en ze ontmoeten de mijne weer. Jij voelt het ook. Ik zie het aan de manier waarop je mijn ziel pakt met die smaragdgroene kijkers. Fijn dit, zeggen ze. Een rust valt plots over me heen en ik zoen je opnieuw. Mijn heupen zachtjes tegen de jouwe. Je ronde billen tegen de tafeltennistafel. Met een soepele beweging til ik je erop. Je klemt je blote kuiten om mijn bovenbenen en je armen rusten losjes op mijn schouders. Onze tongen nog altijd als een wokkel in elkaar verstrengeld. Ik kan goed tegen hitte, maar als ik geweten had dat ik jou hier vanavond zou treffen, had ik een korte broek aan gedaan. Ik schuif het afgezakte spaghettibandje van je jurk vol kersen weer terug op je schouder. Een grote spetter landt tussen je borsten. We kijken ernaar en naar elkaar, en je lacht. Misschien nog wel meer met je ogen dan met je modellenmond. Je bent net twintig, maar op en top vrouw.

Kan iemand me alsjeblieft knijpen?

‘Au! Jezus!’

Ik kijk geërgerd naar mijn broertje, die zoals verwacht rustig doorpit. Bas gaat meestal laat naar bed en heeft weinig slaap nodig. Niet gek als je de uren díé je pakt dan ook nagenoeg in coma doorbrengt. Ik verplaats zijn arm, die net met een rotgang op mijn voorhoofd belandde, naar zijn buik. Een licht kloppend gevoel blijft achter. Dat wordt een blauwe plek. Gelukkig lig ik woensdag weer in mijn eigen bed.

Eigenlijk had ik helemaal geen zin in deze vakantie. Althans, ik wilde er wel tussenuit, maar mijn vrienden hadden al plannen. Net als Tessa en ik. We zouden in juli naar Mexico gaan. Lekker duiken, pittoreske stadjes op de gevoelige plaat leggen. Ik nam zelfs twee paardrijlessen omdat zij zo graag op die kutbeesten de bergen in wilde. Net voor mijn derde les maakte ze het uit. Zomaar. Twee jaar van mijn leven verspild aan iemand die liever eerst nog ‘de wereld wilde ontdekken’. En dan niet door te duiken op het strand van Playa del Carmen, wat ik óók nog had geregeld. Nee, het kwam erop neer dat ze er nog even lekker op los wilde neuken, voordat ze zich echt ging settelen. Althans, zo ontdekte ik toen ik haar in ons bed betrapte met de buurman van zes hoog. Wat kun je je toch in mensen vergissen.

Ik werp een blik op mijn sporthorloge. Tien over drie. Ik draai me weer op mijn rug en leg mijn handen achter mijn hoofd. Daar lig je dan, als volwassen man van drieëntwintig naast je achttienjarige snotaap van een broertje in een stikbenauwde tent zonder airco in Zuid-Frankrijk. En dat allemaal door die trut.

Gisteren werd mijn verblijf hier plots een stuk aangenamer. De beelden van Lieve en mij, helemaal in elkaar opgaand, spoken opnieuw door mijn hoofd. Blijkbaar heeft ze zoveel indruk gemaakt dat ze zelfs in mijn dromen voorbij komt. De Vlaamse vamp.

Ik denk terug aan het moment van onze ontmoeting. Het moment dat ik haar gisteren zag staan in die wetsuit, toen zij zich net als ik – en nog wat andere vakantiegangers – opmaakte voor een avontuurlijke middag. Hij zat haar als gegoten. En ik was niet de enige die zijn ogen maar nauwelijks van haar rondingen kon afhouden, want ook de interesse van de afgetrainde canyoninggids Raphaël – die wel iets weg had van Tarzan – was snel gewekt. Bij het omkleden bij zijn busje sloeg hij al volkomen schaamteloos zijn armen om haar heen. Wie doet dat bij iemand die hij nog geen kwartier geleden heeft ontmoet? Een onverwachte steek van jaloezie trok op dat moment door mijn buik. Blij verrast was ik dan ook toen ze niet hem, maar mij vroeg samen met haar van een van de hoogste rotsen op de route in het water te springen. Vanaf dat moment was ik verkocht.

Toch was het niet eens haar bloedaantrekkelijke uiterlijk dat iets vanbinnen triggerde. Terwijl alle aandacht van pa uitging naar Bas – die overduidelijk liever bij ma was gebleven – raakten Lieve en ik niet uitgepraat. Ze was op de bonnefooi met haar vader een paar dagen naar de Dordogne afgereisd. Overmorgen zou ze weer vertrekken.

Doordat ze mij het hemd van het lijf vroeg, weet ik eigenlijk nog maar bar weinig van haar. Behalve dan dat ik nu een gruwelijke spijt heb dat ik niet naar haar nummer heb gevraagd toen onze wegen zich gisterenmiddag weer scheidde. Naarmate ik er langer over nadenk, bijt de frustratie zich steeds steviger in me vast. De blik die ze aan het eind nog over haar schouder wierp, heeft me niet meer losgelaten. Opnieuw verlang ik naar haar lippen. Hoe zou ze smaken? Wonen? Studeert ze nog? Heeft ze eigenlijk een vriend?

Mijn maag trekt zich samen bij die gedachte en ik ga rechtop zitten, terwijl Bas nog steeds helemaal van de wereld lijkt.

Wat ben je toch ook een lul, Tijn, hoor ik mijn beste vriend Diego al zeggen. *Waarom heb je haar laten lopen?* Ook ik vraag het me nu sterk af.

Ik pak mijn iPhone uit de zak van mijn denim short, die ik eerder uit pure luiheid in de hoek van de tent had gesmeten. Ik open Instagram en tik haar naam in. Oneindig veel hits. Ook op Facebook is het zoeken naar een speld in de hooiberg. Niet gek ook. Hoeveel Lieves uit Vlaanderen bestaan er wel niet?

Na een klein uur tevergeefs surfen op het web, weet ik wat me te doen staat. Morgen ga ik haar zoeken. Hopelijk ben ik nog op tijd...

Het zweet gutst van mijn lijf als ik aansluit in de rij voor de receptie. Het is niet eens zo warm, twintig graden hooguit, maar hierbinnen is het net een sauna. Ik kijk naar het beginnende buikje dat onder mijn zalmkleurige shirt opbolt. In het najaar maar weer sporten.

Direct na het ontbijt waren mijn ouders gaan hiken in het naastgelegen natuurgebied. Bas was al naar het meer vertrokken. Hoewel ik had gezegd dat ik hem wel zou vinden, had ik voor vandaag hele andere plannen. Nerveus speel ik met de autosleutel in mijn zak, die ik stiekem uit de caravan had meegenomen. *Mijn hemel mensen, wat duurt dit godsgruwelijk lang.*

Plots bedenk ik me en koers ik rechtstreeks op de folders af. *Outdoor Adventures Dordogne*, lees ik op één ervan. Ik herken direct Tarzan op een van de foto's. Bingo!

Met de grootste moeite weet ik de stationwagon uiteindelijk in een van de smalle Franse straatjes te parkeren. Ik loop naar binnen, waar een heerlijk koele bries tegen mijn gezicht klapt, en zet mijn zonnebril vast op mijn hoofd.

'Hé man, goed je weer te zien, how are you?'

Ik draai me om. Het is Raphaël.

'Prima, en met jou?' beantwoord ik zijn vraag netjes in het Engels.

De zelfverzekerdheid waarmee de Fransoos me benadert, maakt dat ik me plots ongemakkelijk voel. Eigenlijk heb ik helemaal geen trek in geforceerd geneuzel. Ik besluit meteen to the point te komen als hij weer achter de desk staat.

'Vertel, kerel, kan ik je nog ergens mee helpen?'

'Graag. Ken je Lieve nog?'

Raphaël grijnst. 'Of course. Zo'n mooie dame maakt wel indruk.'

Vertel mij wat. 'Ik heb haar bidon nog,' lieg ik, 'en die zou ik haar graag teruggeven. Heb jij haar nummer voor me?'

'Ai, ik ben bang dat ik je daar niet aan kan helpen, maat.'

'Want?'

Op dat moment gaat het belletje bij de deur en komt een andere klant de shop binnen. De jongen kijkt wat hulpeloos rond en het duurt niet lang voor Raphaël zijn kans grijpt.

'Hi there! Welcome!' zwaait hij. 'Wat kan ik voor je doen?'

Ik frons mijn wenkbrauwen en voel direct een pijnscheut door mijn voorhoofd trekken, wat me mijn mannelijke oerkracht teruggeeft. *Thanks nog, Bassie.*

‘Zeg, ik vroeg je wat.’ Ik probeer oogcontact met Raphaël te krijgen. ‘Help me nou maar, dan ben ik weer weg voor je het weet.’

Dan buigt hij zich naar me toe en prikken zijn dreigende ogen bijna dwars door me heen. Een sterke aftershavewalm klimt mijn neus in. ‘Nogmaals: ain’t gonna happen, vriend.’

‘Nogmaals: want?’

‘Omdat ze haar nummer al aan mij heeft gegeven.’

Als ik weer buiten sta ben ik kotsmisselijk – van Raphaëls woorden, maar óók van opwinding. Want vlak voor ik hem aan zijn zwarte lokken over de balie heen kon trekken, viel mijn oog op een rek visitekaartjes. Van niet alleen onze camping, maar ook twee andere die eveneens blijken samen te werken met Outdoor Adventures.

Met mijn pokerface op, die het circus dat zich inmiddels vanbinnen voltrekt netjes verhult, was ik de deur weer uit gelopen. *Het moet haast wel of een van de twee is die van Lieve.*

Eerste stop: het naast onze camping gelegen La Sirène. Dit moet hem toch haast wel zijn? Waarom droom ik anders in vredesnaam over een zeemeermin?

‘Next, please.’

Zo, die heeft er zin in, denk ik sarcastisch als ik voor de receptioniste sta. Haar geblondeerde haar zit strak naar achter, waar een klem de dorre plukken bij elkaar houdt.

‘Goodmorning. Een vriendin van mij staat hier, maar ik ben gisteren mijn telefoon verloren.’ Ik sta te kijken van mijn eigen fantasie. ‘Heeft u haar nummer? Dan kan ik haar bellen dat ik er ben.’

‘Met welke telefoon?’

‘Ik heb een leentoeistel gekregen.’

‘Dat is fijn. Helaas kan ik u niet verder helpen, wij geven geen privacygevoelige informatie door aan externen.’

Fuck. Wat nu?

‘Oké,’ zeg ik, terwijl ik sensueel een hand door mijn krullen haal. Dan maar mijn charmes in de strijd. ‘Luister: Lieve is eigenlijk mijn vriendin. Ik ben naar Zuid-Frankrijk gereden om haar ten huwelijk te vragen.’ Spontaan pak ik haar keurig gemanicuurde handen vast en kijk ik haar strak aan met de helderblauwe ogen waarmee ik al menig vrouw om mijn vinger wond. ‘Ik betrek u maar al te graag bij het complot.’

Helaas, de gastvrouwlaat zich niet verleiden. ‘Klinkt heel aanlokkelijk, maar dit is nu eenmaal ons protocol. Bovendien lijkt het me sterk dat u het nummer van uw verloofde niet

uit uw hoofd kent. Nou, als u verder geen vragen heeft, verzoek ik u de weg vrij te maken voor andere gasten.'

Gefrustreerd neem ik buiten op het stenen trapje voor de ingang plaats. Ik laat mijn handen in mijn hoofd rusten en denk eens goed na. Als ik nu zelf op goed geluk het hele terrein zou nalopen, kost dat me zeeën van tijd, zonder gegarandeerd resultaat. Bovendien zie ik iedereen hier met een fluorescerend roze bandje lopen. En waar ik die dan weer zou moeten scoren... Op naar de andere camping dan maar.

Al lopend naar de parkeerplaats geef ik mijn ogen goed de kost. *Lieve Lieve, waar hang je toch ergens uit?*

Le Front de Mer is een stuk kleiner dan de andere twee campings. Het enige meisje achter de balie gebaart dat ik al aan de beurt ben. Ik schat haar een jaar of achttien. De rossige staart die vrolijk heen en weer hupst geeft haar een open uitstraling. Haar lippen hebben dezelfde welving aan de bovenkant als bij Lieve, valt me op. Voor mijn gedachten weer ongeremd kunnen afdwalen, leg ik tot mijn eigen verbazing deze keer het echte verhaal uit. Het meisje blijkt ook uit België te komen en Anastasia te heten.

‘Oeh, wat romantisch!’ roept ze als ik uitverteld ben. ‘Natuurlijk help ik je. Heb je ook een achternaam?’

‘Was het maar zo’n feest, dan had ik haar vast al online opgespoord.’

Anastasia krijgt een kleur. ‘O natuurlijk, stom.’

‘No worries. Het enige wat ik weet is dat ze met haar vader is.’

‘Hmm, eens kijken.’ Een rimpel verschijnt tussen Anastasias wenkbrauwen als ze haar vinger over de gastenlijst op haar scherm laat glijden. ‘Nee, ik kan in deze lijst geen vader en dochter vinden. Weet je wat?’ Ze graait in een laatje van haar bureau. Dan houdt ze een knalroze bandje omhoog. Ik weet niet wat ik zie. ‘Kijk, deze dragen ze ook hiernaast. Daarmee kun je het terrein op zonder dat de security je bij de kraag grijpt.’ Ze knipoogt. ‘Kom eens met je arm?’ Ik reik haar mijn pols aan en ze vouwt het bandje eromheen.

‘Heldin! Mag ik je een kus geven?’

Anastasia giechelt. ‘Jij altijd. En laten wij in elk geval even nummers uitwisselen, dan kunnen we elkaar op de hoogte houden.’

Ik bedank de Vlaamse flirt en rijd zo snel als ik kan weer terug naar La Sirène.

Maar de hoop vervliegt snel. Met alleen een voornaam, leeftijd en uiterlijke beschrijving blijkt het al gauw zoeken naar een speld in een hooiberg. Als ik na een paar uur rondstruinen over de diverse grindpaden nog altijd geen Lieve heb getroffen, zakt de moed me in de schoenen en besluit ik weer huiswaarts te keren. Misschien had Marco wel gelijk. Misschien zijn dromen toch bedrog.

Net wanneer ik met mijn ziel onder mijn arm langs de receptie van onze eigen camping loop, hoor ik de man achter de desk een wel heel bekende zin uitspreken.

‘Helaas, mevrouw, dit is nu eenmaal ons protocol.’

Als in een film valt mijn mond open en lijkt mijn kaak zo ongeveer door de grond te gaan. De vrouw uit mijn dromen. *Ze staat er echt!*

‘Ik kreeg je maar niet uit mijn hoofd,’ verklaart Lieve als we even later samen op een steiger bij het meer zitten. Ze blijkt inderdaad op La Sirène te staan, maar was vandaag met haar vader de hort op. Aan het eind van de dag had ze hem zo ongeveer gesmeekt nog even langs onze camping te rijden. Ik kon nog altijd niet geloven dat onze paden elkaar opnieuw hadden gekruist.

Het is inmiddels etenstijd en bovendien flink afgekoeld, en dus is het rustig bij het water. Op een paar volleyballende vrienden na zijn we alleen. Mijn ouders vonden het prima om vanavond met zijn drietjes te eten en ook Lieves vader gunde ons een romantisch laatste avondmaal, voor ze morgen weer richting het noorden zouden vertrekken.

Lieves blote voeten dansen boven het water. Ze kijkt ernaar alsof het niet de hare zijn. ‘Gek toch, dat iemand zo kan blijven hangen?’

Ze draait haar hoofd naar me om en ik voel me plotseling één met de smeltende Cornetto in mijn hand. *Haar ogen zijn nog net zo groen als vannacht.*

‘Ja,’ zeg ik.

‘En jij?’

‘Same.’ Ik pauzeer even en zeg dan: ‘Ik heb zelfs over je gedroomd.’

‘O?’

‘Maar voor ik je daarover vertel...’ Mijn hart klopt zo ongeveer mijn keel uit, maar ik móét de vraag stellen. ‘Heb je nog contact met Raphaël?’

‘Raphaël?’

‘Tarzan.’

Dan stikt Lieve bijna in haar Split. Lachend veegt ze met de rug van haar hand een klodder ijs uit haar mondhoek. Verderop blaft een hond. ‘Je bedoelt de canyoninggids? Waarom zou ik die nog spreken?’

‘Omdat je zijn nummer hebt?’

‘Hè?’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. *Zit ze me nou te fucken?* ‘Niet dus? Hij wilde me je telefoonnummer niet geven. Uit zijn antwoord dacht ik te begrijpen ik dat jullie nog contact hadden.’

‘Ik wist niet eens meer dat hij Raphaël heette.’ Ze richt haar blik op de horizon en neemt een laatste hap van haar ijs. ‘En ik geef mijn nummer niet aan vreemden.’

Een golf van opluchting trekt door mijn lijf. Ik schuif wat dichters naar haar toe, waardoor onze knieën elkaar raken. Voorzichtig vindt mijn klamme hand de hare. Samen staren we een paar momenten in stilte voor ons uit. Onder onze voeten horen we het water tegen de kade klotsen. ‘Dus wel aan mij?’ vraag ik dan.

In plaats van te reageren op mijn vraag, draait ze haar gebruinde bovenlijf naar me toe en voel ik haar pupillen in mijn lippen branden. Haar vingers glijden over de plek op mijn voorhoofd. ‘Zo blauw als je ogen,’ zegt ze.

Dan kus ik haar. Ze zoent terug. *Disney is er niks bij*, denk ik terwijl mijn laatste restje testosteron door een van de golven wordt meegenomen.

Vertwijfeld trek ik dan mijn hoofd terug. ‘En nu?’

‘Ik weet niet, de afstand...’

‘Is dat wat je tegenhoudt?’

‘Ja...’

Ik pak haar zachte handen en glimlach. Ik verdrink voor de zoveelste keer in haar blik. ‘Hé, het is maar een nummer hè?’

‘Weet ik.’

‘Dus, wat zeg je ervan?’

Ze kijkt me vragend aan.

‘Klaar om weer samen in het diepe te springen?’

Opnieuw duurt het niet lang voor we helemaal in elkaar opgaan. Mijn vingers glijden over haar gezicht. Haar wangen zijn als dons. Mond als een kussen waar ik langzaam in verdwijn. We zitten inmiddels zo dicht tegen elkaar aan dat ze mijn hartslag wel móét voelen. Voelt zij het ook? Ik denk van wel.

Wendy de Liefde (1987) heeft altijd een Liefde voor taal gehad. Haar deelname als tienjarige aan een regionale schrijfcompetitie werd direct beloond met een podiumplek. Na haar studie kwam Wendy al snel in de journalistiek terecht, waar ze nog elke dag vol passie lokale verhalen maakt. Ook privé schrijft ze graag. Blogs, teksten voor derden en sinds 2020 ook boeken. Met twee collega-auteurs won ze de feelgood-schrijfwedstrijd die tot deze zomerverhalenbundel leidde. Op 1 november 2021 lanceert Wendy haar debuutroman *Een Streepje Tegen*.

wendydeliefde.nl

@wendydeliefde

Oh no Cherso

Annemieke Heller

1

‘Wat doe ik hier ook alweer?’ Ik trek met veel kracht mijn koffer van de bagageband.

‘We houden van je, maar we moeten streng zijn. We gaan ervoor zorgen dat jij op je vijftigste niet in een pornosetje op de bar belandt,’ antwoordt Merel met een stalen gezicht.

‘Jup,’ knikt Lex. ‘Het is belangrijk voor ons dat jij je jeugd niet overslaat.’

Ik rol lachend met mijn ogen. ‘Het zal allemaal wel meevallen, hoor. Ik beloof hierbij plechtig dat je mij nooit op hoeft te geven voor *Hotter than my Daughter*.’ Ik hou mijn hand omhoog alsof ik een eed afleg.

‘Eerst zien, dan geloven,’ knipoogt Merel terwijl ook zij nu haar bagage naar zich toetrekt. ‘We zijn compleet, let’s go.’

Terwijl we richting de uitgang lopen, vraag ik me af waarom we niet gewoon in Nederland zijn gebleven. In dit deel van Griekenland ziet het rond deze tijd zwart van de Nederlanders en ik hoor ze letterlijk overal, maar ik zal niet klagen. Dat heb ik volgens Merel tijdens de vlucht al genoeg gedaan. Ik vond dat ik best even mocht zeuren dat ik als vijfde wiel aan de wagen vakantie vier met een stelletje. Inmiddels weet ik eerlijk gezegd ook echt niet meer hoe ze me hebben overgehaald dat toch te doen.

Buiten aangekomen adem ik de warme lucht in. Oké, dit begint ergens op te lijken. Hier hoor ik minder Nederlanders en ik kijk om me heen. De mannen in dit land zien er niet verkeerd uit. Wie weet ga ik het hier nog leuk vinden.

‘Hé, wacht eens!’

Merel en Lex zijn al een taxi aan het regelen, dus ze horen me niet. Ik kijk naar het blinkende voorwerp op de grond waar zojuist mijn oog op viel. Het lijkt wel van goud en ziet er waardevol uit. Het wordt vast gemist door degene die het heeft verloren. Ik kijk op om te zien of iemand ernaar op zoek is, maar daar lijkt het niet op.

‘Kom je?’ roept Merel dan. Ze zit al met één been in de taxi terwijl de chauffeur en Lex hun koffers in de achterbak gooien.

Ik weet niet precies wat ik nu moet doen, maar de persoon die dit mist, komt het waarschijnlijk hier weer zoeken, dus ik moet het bij de gevonden voorwerpen zien te krijgen. ‘Twee seconden!’ roep ik terug terwijl ik in gezelschap van mijn trolley weer naar binnen loop. Merel kijkt me waarschijnlijk verbouwereerd na, maar dat ben ik wel gewend. We zijn

beste vriendinnen, maar we zijn het vaker niet dan wel met elkaar eens. Gelukkig kunnen we als het moet wel altijd bij elkaar terecht.

Ik speur de hal van het vliegveld af en zie iets wat lijkt op een informatiebalie. Wat er echt staat kan ik niet lezen, maar het ziet er in elk geval uit als de OV-informatiehokjes op het station. De vrouw in het hokje kijkt op en begroet me met een gemaakt lachje en een aantal woorden waar ik geen bal van snap.

‘Do you speak English?’

Het gemaakte lachje verandert in een streep en de vrouw schudt resoluut haar hoofd.

Serius? Oké dan, dit gaat minder soepel dan gepland. Ik kijk naar het medaillon in mijn hand waar ik tot nu toe mijn vingers krampachtig omheen gesloten had en wil met handen en voeten proberen duidelijk te maken wat ik bedoel.

Dan valt mijn oog op een graving. Het ziet er op het eerste gezicht uit als een naam met een adres en ik weet niet van wie of waar het is, maar desnoods kan ik het gewoon opsturen. Geen gedoe met irritante Grieken die geen Engels willen praten.

Lachend gebaar ik dat het goed is zo en steek ik mijn hand op naar de vrouw die volgens mij beter een andere baan kan zoeken. Engels kunnen spreken lijkt me toch de eerste vereiste als je solliciteert naar een baan op het vliegveld, maar dat heb ik schijnbaar mis. Ik loop zo snel mogelijk weer naar de uitgang en mijn trolley rolt achter me aan.

‘Was je wat vergeten?’ klinkt de stem van Merel een tikje minder vrolijk als ik naast haar op de achterbank plof.

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik wilde deze naar de gevonden voorwerpen brengen, maar zag toen dat er een adres op staat. Ik heb dus nu een doel deze vakantie.’

Merel trekt een wenkbrauw op. ‘Je hebt nu een doel? Dat had je sowieso al. Voorkomen dat je er op je vijftigste bijloopt als een pornopoes.’

Ik schiet in de lach. Volgens Merel en Lex mis ik een hele hoop als ik niet zo regelmatig uitga als zij en zal ik dat dan straks op latere leeftijd allemaal in willen halen. Ik kan het me niet voorstellen. En ik heb er ook niet megaveel zin in, maar het zonnetje schijnt, de lucht is blauw, er zijn hier knappe mannen én ik ben nu op een missie. Ik ga zorgen dat dit medaillon terugkomt bij de eigenaar.

Met een klein klikje klapt het open. Een lachende vrouw kijkt me aan vanaf links en een hond op rechts. De wereld buiten me zoeft voorbij, maar ik heb alleen maar oog voor deze foto's. Ze zien er allebei gelukkig uit en ik vraag me af of er ook nog een man bij deze vrouw hoort. Of een vrouw, dat kan natuurlijk ook.

‘Kom maar terug uit dromenland meid, we zijn er!’

Merel staat aan het eind van haar zin alweer buiten de taxi en pakt haar koffer aan van de chauffeur. Ook ik stap uit en neem het hotel voor ons in me op. Gelukkig, de buitenkant klopt precies met de plaatjes op de website. Dat is altijd maar afwachten, natuurlijk. Als aan de achterkant ook nog het beloofde zwembad zit inclusief bubbelbad, ben ik tevreden. Dan kunnen ze me hier gewoon achterlaten terwijl zij beschonken de straten van Chersonissos onveilig maken.

De ingang ziet er goed uit, de hal en – gelukkig – onze kamers ook. Ik had op het moment van boeken nog wel genoeg hersencellen om te eisen dat ik een aparte kamer kreeg, en daar waren de andere twee het ook helemaal mee eens. Ik wil niet weten wat die doen na meerdere biertjes en wat voorspel op de dansvloer. En ik wil het al helemaal niet live meemaken.

Ik steek mijn sleutel in het slot en hoor nog net Merel vragen of we zo ergens een hapje zullen gaan eten. ‘Goed idee!’ roep ik. Het is inmiddels bijna zeven uur en om stipt half zes krijg ik standaard trek. Tijd voor eten dus.

Ik fris mezelf gauw even op, werp een blik door het raam en tot mijn grote vreugde blijkt dat ook de plaatjes van het zwembad, inclusief bubbelbad, gewoon klopten. Ik sluit de hoteldeur weer achter me. Merel en Lex zijn gelukkig ook gauw klaar en we gaan op zoek naar een restaurantje.

‘We hebben al een leuke club gevonden voor vanavond,’ lacht Merel terwijl ze gauw een paar keer haar wenkbrauwen omhoog en naar beneden laat gaan.

Ik blijf van shock stilstaan. ‘Vanavond? Mag ik niet eerst even bijkomen van de vlucht?’

‘Ben jij gek?’ lacht Lex. ‘We zijn hier maar een week. We gaan het er natuurlijk wel van nemen.’

Ik vraag me nog maar weer eens af waarom ik óóit ja heb gezegd op dit voorstel.

Gelukkig vinden we snel een restaurantje en is het eten heerlijk. Als het dansen dan vanavond verschrikkelijk is – en die kans is best groot – kan ik in elk geval nog genietend terugdenken aan deze maaltijd.

Daar sta ik dan. Alleen. In het hoekje van de geïmproviseerde dansvloer. Merel en Lex dachten met hun grote mond dat het leuk was om een danscompetitie te organiseren. Merel is nu aan de beurt en als het ingebeelde luik onder mij niet snel openklapt zodat ik door de grond kan verdwijnen, ben ik hierna. We zitten op dag één en ik vraag me inmiddels voor de derde keer af waarom ik hier ben. In Nederland had ik me prima vanuit bed vermaakt met een serie. Ik weet alleen dat ik inmiddels geen keus meer heb, want ik heb zelf ja gezegd. Ik sein de barman.

‘Wat mag het zijn, madam?’ vraagt hij in het Engels. Zijn lichtbruine ogen twinkelen in de vele lichtjes boven de dansvloer. Wow, die Grieken worden knapper en knapper.

Ik herpak me gauw. ‘Een shotje graag.’ Ik wijs naar de dansende Merel en voeg er lachend aan toe: ‘Dat ga ik wel nodig hebben.’

‘Ah, jij bent de volgende? Ik pak een extra sterke voor je.’ Na een knipoog draait hij zich om om een keuze te maken tussen de vele flessen die daar staan. Stilletjes neem ik hem in me op. Mooie ogen van voren, goede schouders van achteren, een vlotte babbel, best interessant. Alleen jammer dat hij achter de bar staat, want ja, wat ze daarover zeggen is nou eenmaal vaak waar: het is hun werk om te flirten.

‘Lauraaa!’ klinkt het dan vanaf de dansvloer. Ik draai me om en zie dat het mijn tijd is. Achter me hoor ik het geluid van schuivend glas. Toptiming. In één teug gooi ik het shotje achterover en dan verplaats ik me met volle tegenzin naar de dansvloer. *Oké drank, doe je ding.*

Ik had me gisteravond natuurlijk beter voor kunnen doen dan dat ik me echt voelde, maar daar had ik niet zo’n zin in. Na de danscompetitie hebben Lex en Merel me dan ook niet meer op de dansvloer gezien. Ik hen wel. De vonken en gezelligheid vlogen er vanaf en ik begon te begrijpen waarom uitgaan leuk is. Het is leuk om je gewild te voelen bij het geslacht waar je op valt. Maar waarom kan zoiets niet gewoon lekker veilig overdag in een iets minder zweterige omgeving? Ik draai me nogmaals om in bed en schrik dan op van een klop op de muur.

‘Laura?’ hoor ik de stem van Merel alsof die muur helemaal niet bestaat.

Ik mompel wat terug zodat ze weet dat ik wakker ben, maar ook weet dat ik nog niet in staat ben woorden te formuleren.

‘We dachten eraan vandaag een dagje sightseeing te doen, ben je daarvoor in?’

Kreunend trek ik mijn laken over mijn hoofd. Ik heb in geen jaren zoveel alcohol gedronken en nu willen ze dat ik de volgende dag actief word? Ik ben geen zestien meer, hier moet ik van bijkomen.

Waarschijnlijk was mijn gekreun ook hoorbaar – niet een heel fijn idee in verband met mogelijke onderonsjes tussen hen – en er klinkt overleg aan de andere kant van de muur.

‘We hebben hier wel goede pijnstillers,’ roept Lex dan.

Ik ga met veel tegenzin op de rand van mijn bed zitten en terwijl ik mijn kleding van de grond pluk, valt mijn oog op het medaillon dat ik gisteren vond. Het ligt op mijn nachtkastje zoals ik het daar gisteren voor het etentje heb achtergelaten. Ik kijk er nog eens naar en besluit het adres wat ik op de achterkant zag op te zoeken.

‘Laura?’

‘Ja?’ roep ik terwijl ik waarschijnlijk niet ga horen wat er terug wordt gezegd; ik zit te diep in mijn Google-actie.

‘Ben je bijna klaar?’

Oké, dat hoorde ik toch. Ik staar naar mijn pyjamabroekje en shirt, die nog steeds mijn lichaam sieren. ‘Eh, nee. Jullie hebben er wel zin in of niet?’

‘Ja natuurlijk! We zijn hier maar zeven dagen. Kom op.’

Ik schiet gauw in het eerste kledingsetje dat ik vind, doe een beetje mascara en een beetje veel zonnebrand op en loop richting de deur van Merel en Lex. ‘Ik weet wat we gaan doen vandaag,’ zeg ik als de deur direct open gaat na mijn klop. ‘Wij gaan het medaillon terugbrengen bij de eigenaar.’

Merel kijkt me aan alsof ze water ziet branden. ‘We wilden eigenlijk even wat cultuur snuiven hier in de buurt.’

‘Wat is nou meer cultuur snuiven dan onderdeel worden van die cultuur?’ Ik snap het probleem niet helemaal.

Lex komt er nu ook bij staan. ‘Waar moet dat medaillon naartoe dan?’

‘Het huis is hier een half uurtje vandaan met de bus,’ zeg ik terwijl ik mijn telefoon aan ze laat zien.

‘In the middle of nowhere, hmm...’ Merel richt zich op Lex en vervolgt dan: ‘Anders gaan we vandaag apart? Dan hebben wij een koppeluitje,’ ze wijst naar Lex en zichzelf, ‘en kun jij jouw ding doen.’

Ik steek mijn duim op. Laat mij maar lekker op ontdekkingsreis gaan.

Ik kijk van mijn telefoon naar het huis voor me en weer terug. Ja, dit moet het zijn. Ik geef mezelf geen tijd om na te denken, omdat ik weet dat ik dan terugkrabbel. Het is toch wat ongemakkelijk om bij een vreemde aan te bellen.

Met grote stappen loop ik richting de voordeur. Al gauw na het rinkelen van de bel, hoor ik beweging. Na wat gerommel aan het slot, gaat de deur met een licht gekraak open. Een man met witte haren die alle kanten op staan, doet open. Hij ziet er fragiel uit en kijkt eerst verward, maar dan vormt zijn mond een glimlach. Dat wat hij vervolgens zegt, is vast iets aardigs, want zo ziet hij eruit, maar ik kan er geen touw aan vastknopen.

‘Do you speak English?’ stamel ik voor de tweede keer deze vakantie.

De man slaat teleurgesteld zijn ogen neer. Dan steekt hij zijn vinger op en gebaart hij dat ik moet wachten. Hij loopt naar binnen en begint vervolgens te praten. Ik weet niet tegen wie, maar ik heb toch alle tijd. Merel en Lex zijn waarschijnlijk de hele dag weg. Mijn ogen gaan ondertussen over de tuin. Die ligt er verzorgd bij. Dat terwijl ik deze man er – niet slecht bedoeld – niet voor aan zie om nog wekelijks op zijn knieën in de aarde te zitten wroeten of planten water te geven.

Ik hoor de man inmiddels weer richting de deur komen. Hij glimlacht nog steeds en wijst dan op zijn telefoon en op zijn horloge. Ik glimlach terug en ik ben nu al benieuwd naar die reddingsploeg die hij waarschijnlijk gebeld heeft. Op het moment dat ik dat denk, komt er iemand aangefietst.

Wow.

Het beeld op mijn netvlies gaat bijna in slow motion. Hijgend veegt de jongen wat van zijn zwarte haar uit zijn gezicht. Terwijl hij onze richting op loopt, boren zijn lichtblauwe ogen zich in de mijne. Mijn hart slaat een slag over en ik slik. Er zijn veel knappe Grieken, maar deze is wel weer van een heel ander level.

Hij brabbelt iets in het Grieks terwijl hij dichterbij komt en kijkt vragend van mij naar de man in de deuropening. Na een kort gesprek in de taal die ik met de minuut raarder ga vinden – ik bedoel, het lijkt toch gewoon alsof ze random klanken en letters naar elkaar smijten? – richt de jongen zich op mij. Zijn glimlach doet mijn hart smelten.

‘Mijn opa krijgt niet zo vaak bezoek en is daarom erg benieuwd waarvoor je komt,’ zegt hij dan in vloeiend Engels.

Ik zucht opgelucht. Gelukkig, er zijn hier ook mensen die wél Engels spreken. En dat specifiek hij dat doet, is al helemaal een dikke plus.

‘Ik heb iets gevonden wat denk ik van hem is,’ zeg ik terwijl ik in mijn tas op zoek ga naar dat waarvoor ik hier ben.

Zodra ik het medaillon voor hun neus houd, slaat de oude man zijn rimpelige handen voor zijn gezicht. De ogen van de jongen hebben een verdachte glinstering gekregen en hij pakt de handen van zijn opa vast, terwijl hij zich weer op mij richt. ‘Je hebt geen idee wat je hier mee hebt gebracht. Opa is deze gisteren tijdens het vliegtuigen kijken verloren en was in alle staten. Dit is zijn kostbaarste bezit, omdat het een cadeau van oma was.’

Ook in mijn ogen voel ik nu een verdachte glinstering opkomen. Uit hun emoties trek ik de conclusie dat oma er niet meer is, en het oude mannetje ziet er zo kwetsbaar uit.

De jongen laat de handen van zijn opa los, neemt het medaillon van mij aan en maakt hem vast rond de nek van zijn opa. De man kan niets anders dan met tranen in zijn ogen naar zijn borst staren en ik ben met de seconde blijer dat ik deze schat niet bij die chagrijnige vrouw op het vliegveld heb achtergelaten. De twee tegenover mij wisselen wat woorden en de man in de deuropening zegt meerdere keren hetzelfde achter elkaar.

‘Hij wil je ontzettend bedanken,’ vertaalt de jongen, ‘je hebt hem zó gelukkig gemaakt.’

Dan draait hij terug naar zijn opa en hoor ik weer wat random klanken en letters. Hij haalt even zijn hand door zijn haar voordat hij zijn felblauwe ogen naar me opslaat. ‘Ik moet je uitnodigen voor het familiediner morgen. Een grote tafel vol familie, muziek en gezelligheid.’

Verbaasd kijk ik van de man naar de jongen en weer terug. ‘Echt?’

‘Jazeker!’ zegt de jongen, en de man lijkt hetzelfde te zeggen met zijn brede lach. ‘Waar vier je vakantie? Dan pikken we je morgen op.’

Ach, fuck it. Hoe kan ik nee zeggen tegen zo’n lief mannetje en zijn knappe kleinzoon?

‘Oké.’ Ik laat op mijn telefoon zien in welk hotel we zitten en we spreken af dat ze me komen halen.

De oude man heeft nog steeds tranen in zijn ogen als we afscheid nemen. Ergens voelt het ook helemaal niet raar om morgen weer bij deze mensen te komen. Beide mannen voelen heel warm en verwelkomend. Dan zal de rest van de familie vast ook zo zijn. Tevreden loop ik de oprit van het huis af.

‘Wacht,’ hoor ik dan. Met grote passen komt de jongen dichterbij. ‘Misschien is het handig als eh... wij elkaars nummers hebben? Straks lopen we elkaar mis of zo...’ Hij haalt zijn hand weer door zijn haar en zijn glimlach lijkt nu een tikje zenuwachtig.

Mijn hartslag schiet naar mijn keel. ‘Perfect,’ weet ik nog net uit te brengen.

‘Ik ben Zacharia trouwens.’

Ja hoor, zijn naam is net zo mooi als zijn gezicht.

‘Aangenaam, ik ben Laura.’

‘En... er is wel iets wat je moet weten,’ zegt hij terwijl hij zijn nummer in mijn telefoon zet. ‘Mijn opa wil waarschijnlijk morgen met je dansen.’

Ik glimlach bij het idee van dit feest. Het klinkt met de minuut leuker. Niet zweterig en zwoel, maar gezellig en warm.

‘En ik ook,’ voegt hij eraan toe terwijl hij mijn telefoon terug in mijn hand schuift.

Een bol met vlinders knettert in mijn buik. Wonder boven wonder kan ik nog wel een fatsoenlijke zin formuleren: ‘Ik kijk er naar uit. Tot morgen.’

Op de terugweg naar het hotel kan het stralen van mijn gezicht waarschijnlijk een half continent verlichten. Wat een heerlijke dag. Ik ga deze middag alleen nog maar bubbelen in het zwembad en ongeduldig wachten tot Merel en Lex terug zijn. Ik heb mijn eigen dansfeestje geregeld én het nummer van de knapste Griek die ik ooit heb gezien. Als ze nu nog bang zijn dat ik later in een panterstring op de bar beland, weet ik het ook niet meer.

Annemieke Heller (1992) hoorde het in groep acht al van haar juf: ze zou het niet gek vinden als er ooit nog eens een boek van haar in de winkels verscheen. Als journalist stortte ze zich dan ook helemaal op haar grote liefde: schrijven. Eerst als (hoofd)redacteur voor verschillende (online) media, maar steeds meer richting fictie. Het verhaal in deze bundel is het eerste feelgoodverhaal dat Annemieke publiceerde. Tegen het eind van dit jaar (2021) zullen er nog drie feelgood e-books van haar verschijnen bij Loft Publishing en er zijn inmiddels ook al plannen voor daarna.

www.hetboekproject.nl

@hetboekproject